

souvisejí s pozemky stejné honebnoprávní povahy, tedy přináležejícími buď k vlastní honitbě téhož držitele, neb k honitbě společenstevní, když celková výměra všech těchto souvisejících pozemků činí nejméně 115 ha, neboť tvoří pak samostatnou honitbu buď vlastní nebo společenstevní podle § 2 resp. § 4. Může se tedy odst. 2. § 5 týkati jen těch pozemků, které nejsou následkem své souvislosti s jinými pozemky stejné honebnoprávní povahy částí samostat. hon. území ve smyslu § 2 a 4 a tyto pozemky přikazují se pak držiteli hon. území, které je úplně nebo ze dvou třetin obkličuje. — — —

Ježto pak není sporno, že pozemky, o které jde, jsou pozemky společenstevními a že souvisejí, byť jen úzkým pruhem s hon. územím hon. společenstva v Ř., tvoří tyto pozemky součást společenstevního území a nejsou dle toho, co bylo dříve řečeno, enklávami ve smyslu odst. 2 § 5 zák. Právem proto žal. úřad odepřel vyhověti žádosti st-lově za přikázání těchto pozemků k vlastní jeho honitbě.

Č. 5975.

O k r e s n í ú ř e d n í c i : * Bylo-li podáno proti ustanovení okresního úředníka odvolání, jsou pro posouzení důvodnosti rekursu směrodatny skutkové okolnosti, které tu jsou v době vydání rozhodnutí rekursního úřadu.

(Nález ze dne 20. října 1926 č. 8817/25.)

V ě c: Josef T. v R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o jmenování okresního účetního.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením osk v R. z 2. května 1924 byl na základě konkursu Vladimír K. ustanoven zatímně na dobu jednoho roku okresním účetním a byly mu poukázány příslušné požitky. Proti tomuto usnesení podal Josef T. a společníci jako voličové a poplatníci odvolání k zsv-u, ve kterém vytýkali nezákonnost mezi jiným proto, že Vladimír K., narozený 8. ledna 1905, nesplnil co do věku náležitosti stanovené § 2 zák. z 3. října 1907 č. 63 z. z. ve znění zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb. a § 3 odst. 2 téhož zák. a contrario. Nař. rozhodnutím nevyhověl zsv v Praze odvolání tomu a odůvodnil svůj výrok, pokud jde o výtku nedostatku svéprávnosti ustanoveného úředníka takto: »Podle § 2 zák. o okr. úřednících může býti platně ustanoven toliko, kdo jest svéprávný, není však předepsán určitý věk pro úředníky účetní. Podle dodatečně předložené listiny okr. soudu v Plzni byl Vladimír K. propuštěn z moci otcovské. Tím se stala námitka st-lů o nedostatku zákonné kvalifikace bezpředmětnou a není již nyní překážek (§ 5 zák. o okr. úřednících) proti ustanovení Vladimíra K. úředníkem, jež se dle § 9 zák. o okr. úřednících děje doručením listiny o ustanovení.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Ustanovením úředníka samosprávného zakládá se právní poměr mezi dotčenou osobou za úředníka vyvolenou a veřejnou mocí, reprezentovanou příslušným výkonným orgánem samosprávného celku a jest tento akt o ustanovení v mezích zákona právním základem všech práv i po-

vinností služebníka toho vůči vrchnostenské moci příslušného samosprávného svazku. Má proto dotčený akt o ustanovení samosprávného úředníka povahu konstitutivního správního aktu a jest tím ovšem dána i procesní situace pro případ, že byla podána proti vydání aktu toho stížnost k vyšší stolici samosprávné. Máť opravný prostředek takový devoluční účinek, věc přenáší se jím ve svém celku na vyšší stolicí samosprávnou a uvádí se jím v činnost její kompetence, rozhodovati o věci v mezích rekursního petitu tak, jakoby rozhodovala v instanci první. Musí proto posuzovati vyšší stolice samosprávná spornou otázku podle onoho právního stavu, který tu je v době jejího rozhodování a jsou ovšem pro posouzení to směrodatny ony skutečnosti, které tu byly v době, kdy byl onen konstitutivní právní akt v poslední stolici správní vydán.

Za tohoto stavu práva musil ovšem žal. úřad zkoumati námitku odvolání st-lova o nedostatku svéprávnosti Vladimíra K. podle skutkových poměrů, které tu byly v době jeho rozhodování, a nemá stížnost pravdu, vidí-li s hlediska procesního práva nezákonnost v tom, že přihlédl žal. úřad při svém rozhodování k dodatečně provedenému propuštění jmenovaného úředníka z moci otcovské. — —

Č. 5976.

Učitelstvo: * Rozlukou druhého manželství vdovy po učiteli veřejné školy národní v Čechách neobživne její nárok na výslužné po prvním manželí.

(Nález ze dne 20. října 1926 č. 23.401/25.)

Věc: Marie P. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o vdovskou pensi.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka, vdova po učiteli obecné školy, která se dne 1. května 1920 znovu provdala za zemského úředníka účetního, byla v roce 1924 po vzájemném dobrovolném prohlášení soudně rozvedena od stolu a lože. Výnosem z 10. května 1924 rozhodla zšr v Praze, že nemůže zatím vyhověti žádosti, kterou st-lka předběžně podala za obnovení vdovské pense, protože její manželství nynější nebylo dosud rozloučeno, nýbrž jen rozvedeno a st-lka nepozbyla dosud nároku na vyživovací příspěvky z jejího druhého manželství. Dne 13. ledna 1925 zažádala st-lka opětně za poskytnutí pense po svém prvním manželu, uvádějíc, že v únoru 1925 bude provedena rozluka jejího manželství. Výnosem ze 14. února 1925 zamítla zšr její »žádost za znovupřiznání pense po rozloučení druhého manželství«, ježto její právo na výslužné pominulo opětným jejím provdáním podle § 65 zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. St-lčino odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: — — —

Předpis § 65 česk. zák. o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 z. z., jehož se úřad dovolává pro své rozhodnutí, stanoví, že kdyby se vdova po učiteli opět provdala, pomine její právo k vý-